

Rad bi mu Markec pomagal, ali kakó, ker mu deček ne zna povedati, čegav in od kod da je.

Markee ga pelje s seboj v kočó, kder se oba stisneta v kot k mrzlej peči ter kmalu sladko zaspita; Markec ves srečen, da pride skoraj v nebesa k svojej materi, a Vladimírček še vedno jokajoč v sanjah poleg njega.

Zima je bila zeló ostra in ravno zaradi tega to noč poslana od Boga samega, da loči dvoje otrok iz tega sveta. Prišla sta dva angelja božja ter odnesla s seboj v nebesa dve nedolžni dušici.

Dolgo sta še roditelja pošiljala na vse strani ljudi, da bi iskala ljubeznivega sinčka, a naposled je to iskanje prenehalo, da bi se drugega dne na vse zgodaj zopet začelo. In res se drugega dne vrne jeden iskajočih hlapcev gospoda Jalenovca s poročilom: „Našel sem ga!“ Roditelja sta takó hitela za njim. In, oj žalost! hlapec ju pripelje v siromašno kočó. Tu je ležalo troje teles — mati, Markec in Vladimírček. Vsi trije so bili mrtvi, mrzli in trdi. Markec je objel Vladimírčka, kakor bi ga hotel ogreti. Roditelja sta spoznala svojega sinčka in gospod Jalenovec tudi ubozega Markea, katerega je sinoči tako neusmiljeno pognal iz svoje hiše.

Otroci ljubi! kadar koli bodete svoje mlado srcece darovali ljubemu Jezusu, kadar bodete pobožno molili k njemu, ki je kot ubožno dete prišel na ta svet, pomislite, da je naš božji odrešenik vse to storil zato, da bi pokazal svojo neizmerno ljubezen do nas ubogih ljudi. S tem nas hoče poučiti, da tudi mi naj gojimo ljubezen v svojem srci ter naj postajamo njemu slični. Imejte pred očmi uboge sirote in pomagajte jim, kder koli morete. Če jim pomagati ne morete, molite zá-nje in vaš Oče nebeški vas bode obilo obdaroval zato.

Posl. Ivan T.

Polž in lisica.

(Narodna basen.)

„**O**j, kako si počasen, polž! Ako bodeš lazil tako počasi, vse svoje žive dni ne prideš iz mesta,“ tako je rekla nekega dné lisica s porogljivim glasom polžu.

„Kaj! počasen se ti zdím?“ vpraša jo začudeno polž. Koliko staviva da pri-tečem prej na vrhunec ónega hriba, nego li ti?“

„Stavila ne bodeva, ker predobro vem, da bi ti stavo izgubil, a poskusiti se vender hočeva, da ti pokažem, kako nespameten bahác in širokoustnež si ti.“

„Torej poskusiva!“ Polž se v tem hitro prime sè svojim slinavo-lepljivim pod-platom košatega lisičjega repa.

Lisica teče v hrib, kolikor more. Na vrh hriba dosevši, obrne se v dolino ter zakliče: „Kje pa si ti, strije počasnež, jaz sem vže na vrhu!“

„Oj kako dolgo vas vže tukaj pričakujem, strina,“ oglasi se polž za lisičjim hrbtom, ki se je bil v tem z repa spustil.

„Kakó to?“ začudi se lisica.

Basen uči, da tudi največjega zvijačnika lahko prekaníš.

Zap. Ant. Kosi.

